ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
ΤΗΣ 26ης ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1981 [1]

Arbed SA καί ἄλλοι
κατά Ἐπιτροπῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων

«Σύστημα ποσοστώσεων τῆς παραγωγῆς χάλυβα, Arbed»

Ὑπόθεση 20/81 R

Στήν ὑπόθεση 20/81 R

1. ARBED SA, Λουξεμβοῦργο,
2. STAHLWERKE RÖCHLING-BURBACH GMBH, Völklingen,
3. NEUNKIRCHER EISENWERK AKTIENGESELLSCHAFT, VORMALS GEBRÜDER STUMM, Neunkirchen,

δικαστικοί πληρεξούσιοι: Οἱ δικηγόροι Arved Deringer καί Jochim Sedemund, Κολωνία, ἀντίκλητος στό Λουξεμβοῦργο: Georges Faber, Arbed SA, Avenue de la Liberté,

προσφεύγουσες,

κατά

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, ἐκπροσωπούμενης ἀπό τό νομικό της σύμβουλο H. Matthies, ἐπικουρούμενο ἀπό τόν E. Grabitz, καθηγητή στό Ἐλεύθερο Πανεπιστήμιο τοῦ Βερολίνου, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τόν O. Montalto, μέλος τῆς νομικῆς ὑπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθ' ἧς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

ἐκδίδει τήν κατωτέρω

1 — Γλώσσα διαδικασίας: ἡ γερμανική.

ΔΙΑΤΑΞΗ

Περιστατικά

I — Ἱστορικό

1. Μέ τή γενική ἀπόφαση 2794/80/ΕΚΑΧ τῆς 31ης Ὀκτωβρίου 1980 (ABl. L 291/1) ἡ Ἐπιτροπή καθόρισε ἕνα σύστημα ποσοστώσεων παραγωγῆς χάλυβα τῶν σιδηροβιομηχανιῶν.

2. Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 2 τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, ἡ Ἐπιτροπή καθορίζει τριμηνιαῖες ποσοστώσεις γιά τόν ἀκατέργαστο χάλυβα, καθώς καί γιά τίς τέσσερις κατηγορίες προϊόντων ἐλάσεως πού ἀναφέρονται στό ἐν λόγω ἄρθρο 2 καί, λεπτομερέστερα, στό παράρτημα I τῆς ἀποφάσεως.

3. Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 3 τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, ἡ Ἐπιτροπή καθορίζει τίς τριμηνιαῖες ποσοστώσεις παραγωγῆς «γιά κάθε ἐπιχείρηση», μέ βάση τίς παραγωγές ἀναφορᾶς τῆς ἐπιχειρήσεως πού προβλέπει τό ἄρθρο 4 καί κατ' ἐφαρμογή, σ' αὐτές τίς παραγωγές ἀναφορᾶς, τῶν συντελεστῶν μειώσεως πού προβλέπει τό ἄρθρο 5. Πάντως, στήν παράγραφο 3 τοῦ ἄρθρου 1 ὁρίζεται ὅτι γιά τήν ἐφαρμογή τῆς ἀποφάσεως, δηλαδή τόσο γιά τόν ὑπολογισμό τῶν παραγωγῶν ἀναφορᾶς, ὅσο καί γιά τόν καθορισμό τῶν ποσοστώσεων παραγωγῆς πού συνεπάγονται οἱ πρῶτες, μιά ὁμάδα συγκεντρωμένων ἐπιχειρήσεων, κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 66 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ, θεωρεῖται ὡς ἐνιαία ἐπιχείρηση, ἀκόμα καί ἄν οἱ ἐπιμέρους ἐπιχειρήσεις πού τήν ἀποτελοῦν βρίσκονται σέ διάφορα Κράτη μέλη.

4. Τό ἄρθρο 4 τῆς ἀποφάσεως θέτει στίς παραγράφους 1 καί 2 τούς γενικούς κανόνες γιά τόν καθορισμό τῶν τριμηνιαίων παραγωγῶν ἀναφορᾶς τόσο τῶν προϊόντων ἐλάσεως, ὅσο καί τοῦ ἀκατέργαστου χάλυβα. Ἡ διάταξη αὐτή ἔχει ὡς ἑξῆς:

«1. Γιά κάθε μήνα τοῦ ἐν λόγω τριμήνου λαμβάνεται ὑπόψη ὁ ἀντίστοιχος μήνας τῆς χρονικῆς περιόδου ἀπό τόν Ἰούλιο 1977 ὡς τόν Ἰούνιο 1980, κατά τόν ὁποῖο ἡ συνολική παραγωγή τῶν τεσσάρων ὁμάδων προϊόντων ἐλάσεως ἦταν ἡ ὑψηλότερη. Οἱ τρεῖς μῆνες πού ἐπιλέγονται κατ' αὐτόν τόν τρόπο καί οἱ ὁποῖοι δέν εἶναι κατ' ἀνάγκη συνεχόμενοι, συνιστοῦν τήν περίοδο ἀναφορᾶς.

2. Οἱ παραγωγές ἀναφορᾶς εἶναι ἴσες ὅσον ἀφορᾶ τόν ἀκατέργαστο χάλυβα καί τίς τέσσερις ὁμάδες προϊόντων ἐλάσεως μέ τίς ἀντίστοιχες παραγωγές κατά τήν περίοδο ἀναφορᾶς.»

5. Στίς παραγράφους 3, 4 καί 5 τοῦ ἄρθρου 4 ἀναφέρονται οἱ εἰδικές περιπτώσεις κατά τίς ὁποῖες οἱ παραγωγές ἀναφορᾶς καί κατά συνέπεια καί οἱ ποσοστώσεις εἶναι αὐξημένες.

Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 4 παράγραφος 3, ἡ Ἐπιτροπή αὐξάνει, τηρώντας τά δεδομένα κριτήρια, τίς παραγωγές ἀναφορᾶς τῶν ἐπιχειρήσεων πού κατά τή χρονική περίοδο ἀπό τόν Ἰούλιο 1977 ὡς τόν Ἰούνιο 1980 εἶχαν μέσο ὅρο χρησιμοποιήσεως τῶν δυνατοτήτων παραγωγῆς κατά 10 ἢ περισσότερες ἑκατοστιαῖες μονάδες κάτω ἀπό τό μέσο ὅρο χρησιμοποιήσεως τῶν ἴδιων ἐγκαταστάσεων τῶν ἄλλων ἐπιχειρήσεων τῆς Κοινότητας κατά τά ἔτη 1977, 1978 καί 1979.

Τό ἄρθρο 4 παράγραφος 5 ὁρίζει ὅτι ἐν ὄψει τῆς ἀναδιαρθρώσεως στή βιομηχανία, ἡ Ἐπιτροπή ὀφείλει νά αὐξήσει τίς παραγωγές ἀναφορᾶς:

«— ὅταν ἡ συνολική παραγωγή καί γιά τίς τέσσερις κατηγορίες προϊόντων μιᾶς ἐπιχειρήσεως κατά τήν περίοδο ἀναφορᾶς εἶναι μικρότερη τῆς παραγωγῆς κατά τό αὐτό τρίμηνο τοῦ 1974,

καί

— ὅταν ἡ ἐπιχείρηση αὐτή πραγματοποίησε κατά τή χρήση πού ἔληγε τό 1979 κέρδη πού ἐμφαίνονται στήν ἔκθεση γιά τήν ἐτήσια χρήση ἤ ἔχουν δηλωθεῖ στόν κρατικό ὀργανισμό τόν ἐπιφορτισμένο μέ τήν παραλαβή τῶν ἐτήσιων ἰσολογισμῶν τῶν ἑταιρειῶν.

Σ' αὐτή τήν περίπτωση, ἡ Ἐπιτροπή θά πρέπει νά αὐξήσει τίς παραγωγές ἀναφορᾶς, ὥστε νά φτάσουν ἕνα σύνολο ἴσο πρός τήν παραγωγή τοῦ τριμήνου πού ἀντιστοιχεῖ στό 1974.»

Ἡ προσφεύγουσα Röchling ἐπικαλεῖται τήν παράγραφο 3, οἱ δέ προσφεύγουσες Arbed καί Neunkircher Eisenwerk τήν παράγραφο 5.

6. Κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 5 παράγραφος 1 τῆς γενικῆς ἀποφάσεως 2794/80, ὅπως τροποποιήθηκε μέ τό ἄρθρο 1 τῆς ἀποφάσεως 3381/80/ΕΚΑΧ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 23ης Δεκεμβρίου 1980 (ABl. 1980 L 355, σ. 37) ὁ συντελεστής μειώσεως παραγωγῶν ἀναφορᾶς γιά τίς κατηγορίες προϊόντων ἐλάσεως καθορίζεται ὡς ἑξῆς:

Προϊόντα ἐλάσεως		
Κατηγορία I	Ρόλλοι (coils) καί φύλλα ἐλασματοποιηθέντα ἐν θερμῷ σέ εἰδικά ἔλαστρα	27,73 %
Κατηγορία II	Λαμαρίνες quarto καί μεγάλα πλατέα	22,76 %
Κατηγορία III	Βαρεῖς μορφοσίδηροι (σιδηροπάσσαλοι, δοκίδες μέ φαρδιές πλευρές, λοιπές δοκίδες καί λοιποί μορφοσίδηροι, σιδηροδρομικό ὑλικό)	19,59 %
Κατηγορία IV	Ἐλαφρεῖς μορφοσίδηροι (χονδρόσυρμα σέ στεφάνη, ράβδοι γιά σκυρόδεμα καί λοιποί χάλυβες ἐμπορίου)	27,64 %
Ἀκατέργαστος χάλυβας		26,18 %

7. Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 14 τῆς ἀποφάσεως, ὅταν οἱ περιορισμοί παραγωγῆς καί παραδόσεως πού ἐπιβάλλει ἡ ἀπόφαση 2794/80, καθώς καί τά μέτρα ἐφαρμογῆς της συνεπάγονται ἐξαιρετικές δυσκολίες γιά μιά ἐπιχείρηση, ἡ τελευταία μπορεῖ νά ἀπευθυνθεῖ σχετικά στήν Ἐπιτροπή. Ἡ Ἐπιτροπή ἐξετάζει τήν περίπτωση τό συντομότερο δυνατό, ὑπό τό πρίσμα τῶν στόχων τῆς ἀποφάσεως. Μετά τήν ἐξέταση τροποποιεῖ, ἄν χρειαστεῖ, τίς διατάξεις τῆς παρούσας ἀποφάσεως. Τέλος, τό ἄρθρο 9 προβλέπει τήν ἐπιβολή προστίμου στίς ἐπιχειρήσεις πού θά ὑπερέβαιναν τίς ποσοστώσεις παραγωγῆς τους.

8. Μέ ἀτομική ἀπόφαση τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1980, πού ἐπιδεβαιώθηκε μέ τελετύπημα τῆς 30ῆς Δεκεμβρίου 1980, ἡ Ἐπιτροπή καθόρισε ὡς ἑξῆς τίς ποσοστώσεις παραγωγῆς γιά ὁλόκληρο τό συγκρότημα Arbed κατά τήν περίοδο ἀπό 1η Ἰανουαρίου 1981 ὡς 31 Μαρτίου 1981:

	Ἀναφορά				Μείωση	Ποσόστωση 1ου τριμήνου 1981
	Ἰανουάριος 1980	Φεβρουάριος 1980	Μάρτιος 1980	Σύνολο		
	τόνοι	τόνοι	τόνοι	τόνοι	%	τόνοι
Προϊόντα ἐλάσεως						
Κατηγορία I	328 715	312 946	333 405	975 066	27,73	704 680
Κατηγορία II	2 917	6 473	2 647	12 037	22,76	9 297
Κατηγορία III	146 944	135 038	157 241	439 223	19,59	353 179
Κατηγορία IV	312 100	332 737	328 373	973 210	27,64	704 215
Σύνολο I—IV	790 676	787 194	821 666	2 399 536		1 771 371
Ἀκατέργαστος χάλυβας	1 040 659	966 951	1 076 484	3 084 094	26,18	2 276 678

II — Ἔγγραφη διαδικαδία

1. Μέ δικόγραφο πού πρωτοκολλήθηκε στή γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου τήν 4η Φεβρουαρίου 1981, οἱ προσφεύγουσες ἄσκησαν προσφυγή μέ ἀντικείμενο τή μερική ἀκύρωση τῆς ἀποφάσεως τῆς 19ης ἤ ἄλλως τῆς 30ῆς Δεκεμβρίου 1980, μέ τίς ὁποῖες καθορίζονται οἱ ποσοστώσεις παραγωγῆς πού τούς ἔχουν χορηγηθεῖ γιά τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1981. Κατά τήν ἄποψή τους, οἱ ἀποφάσεις αὐτές παραβιάζουν ὁρισμένες διατάξεις τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ, τό ἄρθρο 4 παράγραφοι 3 καί 5 καί τό ἄρθρο 14 τῆς ἀποφάσεως 2794/80/ ΕΚΑΧ, καθώς καί τήν ἀρχή τῆς μή διακρίσεως, καθ' ὅσον

α) ὁ ὑπολογισμός τῶν παραγωγῶν ἀναφορᾶς καί τῶν ποσοστώσεων παραγωγῆς γίνεται ἀπό βάσεως μιᾶς ἀνακριβοῦς ἔννοιας τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀσυμβίβαστης μέ τά ἄρθρα 4 στοιχεῖο 6, 58 παράγραφος 2 καί 80 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ·

β) ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀνακριβοῦς ἔννοιας τῆς ἐπιχειρήσεως εἶναι ὅτι οἱ προσφεύγουσες Arbed καί Neunkircher Eisenwerk ἀδυνατοῦν νά ἀπαιτήσουν τίς αὐξήσεις τῶν ποσοστώσεων πού προβλέπει τό ἄρθρο 4 παράγραφος 5, τίς ὁποῖες θά δικαιοῦνταν ἄν οἱ παραγωγές ἀναφορᾶς καί οἱ ποσοστώσεις τους καθορίζονταν χωριστά γιά τήν καθεμιά τους·

γ) γιά τόν ἴδιο λόγο ἡ αἰτούσα ἑταιρεία Röchling-Burbach στερήθηκε τῆς αὐξήσεως στίς ποσοστώσεις κατά τό ἄρθρο 4 παράγραφος 3, πού θά δικαιοῦνταν ἀτομικά, τόσο γιά τά προϊόντα ἐλάσεως, ὅσο καί γιά τόν ἀκατέργαστο χάλυβα·

δ) ἐκδίδοντας τήν προσβαλλόμενη ἀπόφαση ἡ Ἐπιτροπή δέν ἔλαβε ὑπόψη — ἀντίθετα μέ τήν ὑποχρέωσή της σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 14 — τίς δυσκολίες πού συνεπάγεται ἡ ἐφαρμογή τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τῆς γενικῆς ἀποφάσεως γιά τίς αἰτοῦσες.

2. Μέ ἕναν ὀρθό ὑπολογισμό οἱ παραγωγές ἀναφορᾶς καί κατά συνέπεια καί οἱ ποσοστώσεις παραγωγῆς θά αὐξά-

νονταν γιά τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1981 κατά τίς ἑξῆς ποσότητες:

ad α) κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 4 παράγραφος 1, οἱ προστιθέμενες ποσοστώσεις παραγωγῆς τῶν ἐπιχειρήσεων τῆς ὁμάδας θά ἦταν ἀνώτερες κατά 54 252 τόνους σέ σχέση μέ τίς ποσοστώσεις πού παραχωροῦνται στήν ὁμάδα ὡς σύνολο·

ad 6) κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 4 παράγραφος 5, οἱ ποσοστώσεις τῆς αἰτούσας Arbed θά ἔπρεπε νά αὐξηθοῦν κατά 210 972 τόνους, ἐνῶ τῆς αἰτούσας Neunkircher Eisenwerk κατά 34 470 τόνους·

ad γ) κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 4 παράγραφος 3, οἱ ποσοστώσεις τῆς προσφεύγουσας ἑταιρείας Röchling-Burbach θά ἔπρεπε νά αὐξηθοῦν κατά 163 583 τόνους γιά τόν ἀκατέργαστο χάλυβα καί κατά 131 684 τόνους γιά τά προϊόντα ἐλάσεως.

3. Στίς 4 Φεβρουαρίου 1981, οἱ αἰτοῦσες ὑπέβαλαν αἴτηση γιά τή λήψη προσωρινῶν μέτρων κατά τή διαδικασία τῶν ἀσφαλιστικῶν μέτρων, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 39 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ καί τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας τοῦ Δικαστηρίου. Μέ τήν αἴτηση αὐτή ζητοῦν νά «ὑποχρεωθεῖ ἡ καθ' ἧς» νά αὐξήσει συνολικά κατά τά δύο τρίτα τῶν ποσοτήτων πού προκύπτουν ἀπό τήν προσφυγή «τίς παραγωγές ἀναφορᾶς καί κατά συνέπεια τίς ποσοστώσεις παραγωγῆς τῶν αἰτούντων γιά τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1981».

4. Στίς παρατηρήσεις της ἐπί τῆς αἰτήσεως αὐτῆς, ἡ *Ἐπιτροπή* ζητᾶ ἀπό τό Δικαστήριο:

— νά ἀπορρίψει τήν αἴτηση γιά τή λήψη προσωρινῶν μέτρων.

III — Ἰσχυρισμοί καί ἐπιχειρήματα

Α — Παρατηρήσεις τῶν προσφευγουσῶν

Οἱ προσφεύγουσες θεωροῦν ἀδύνατο τό ἐνδεχόμενο νά ἐκδοθεῖ ἀπόφαση ἐπί τῆς κύριας δίκης, πρίν ἀπό τό τέλος τοῦ πρώτου τριμήνου τοῦ 1981, ἴσως μάλιστα οὔτε καί πρίν ἀπό τό τέλος τοῦ δεύτερου τριμήνου τοῦ 1981, γιά τό ὁποῖο οἱ παραγωγές ἀναφορᾶς πρέπει νά ἐξεταστοῦν ἐκ νέου καί νά καθοριστοῦν οἱ ποσοστώσεις παραγωγῆς. Ἐν ὄψει τῆς καταστάσεως αὐτῆς, οἱ προσφεύγουσες θά εἶχαν μόνο τή δυνατότητα ἤ νά περιοριστοῦν στίς καθορισμένες ποσοστώσεις πού κατά τήν ἄποψή τους εἶναι παράνομες ἤ νά τίς ὑπερβοῦν μέ συνέπεια νά τούς ἐπιβληθοῦν ἀπό τήν Ἐπιτροπή σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 9 τῆς γενικῆς ἀποφάσεως ὑψηλά πρόστιμα.

Ἄν οἱ προσφεύγουσες συμμορφώνονταν μέ τίς καθορισμένες ποσοστώσεις παραγωγῆς, θά προέκυπτε μείωση τῆς παραγωγῆς κατά 20 % περίπου σέ σχέση μέ ἐκείνη πού θά δικαιοῦνταν, ἄν τό σύστημα ποσοστώσεων ἐφαρμοζόταν κατά τρόπο ἀνταποκρινόμενο στή συνθήκη, γεγονός πού θά εἶχε σοβαρές οἰκονομικοδημοσιονομικές καί κοινωνικές συνέπειες. Στόν οἰκονομικό τομέα, ἡ μείωση αὐτή θά προκαλοῦσε νέα σημαντική ἐπιδείνωση τῶν ἀποτελεσμάτων χρήσεως τῆς ἐπιχειρήσεως, δεδομένου ὅτι τά ἰδιαίτερα ὑψηλά πάγια ἔξοδα λειτουργίας αὐτῆς τῆς διομηχανίας θά ἔπρεπε νά καλυφτοῦν ἀπό μιά παραγωγή ἀκόμα πιό περιορισμένη. Ὡς πρός τίς κοινωνικές ἐπιπτώσεις, ἡ Stahlwerke Röchling-Burbach καί ἡ Neunkircher Eisenwerk Aktiengesellschaft θά ἔπρεπε νά προχωρήσουν ἀπό τή μερική ἀνεργία πού εἶναι ἤδη πολύ μεγάλη σέ μαζικές ἀπολύσεις. Ἡ σκληρή κοινωνική κατάσταση πού θά προέκυπτε ἀπό αὐτό δέ θά ἦταν πλέον δυνατό νά ἀντιμετωπιστεῖ μέ κοινωνικούς προγραμματισμούς, ὅπως συμβαίνει μέ τά προγράμματα ἀναδιαρθρώσεως, ἐπειδή θά ἔλειπαν τά ἀναγκαῖα γιά τό σκοπό αὐτό οἰκονομικά μέσα.

Ἀντίθετα, ἄν οἱ προσφεύγουσες ἀποφάσιζαν, γιά νά ἀποφύγουν τίς σοβαρές αὐτές συνέπειες, νά ὑπερβοῦν τίς ποσοστώσεις παραγωγῆς σέ περιορισμένη κλίμακα, οἱ χρηματικές ἐπιβαρύνσεις πού θά ἀπέρρεαν ἀπό τά ἀναμενόμενα ὑψηλά πρόστιμα θά

ἦταν ἐξίσου σημαντικές. Ἀκόμα καί ἄν τό Δικαστήριο ἀποφαινόταν ἀργότερα στά πλαίσια τῆς κύριας δίκης ὑπέρ τῶν προσφευγουσῶν ἐν ὅλω ἤ ἐν μέρει, θά ἦταν ἀδύνατη ἡ ἀναπλήρωση τῆς παρούσας μειώσεως τῆς παραγωγῆς. Πράγματι, ὅ,τι δέ θά παραχθεῖ κατά τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1981, εἶναι ὁριστικά χαμένο γιά τίς προσφεύγουσες.

Ἐξάλλου, τό συμφέρον τῆς Κοινότητας γιά τήν αὐστηρή ἐφαρμογή τῶν ποσοστώσεων παραγωγῆς δέν εἶναι τόσο μεγάλο, ὥστε νά ἐμποδίζει μιά περιορισμένη αὔξηση κατά τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1981. Τό ἄρθρο 14 τῆς γενικῆς ἀποφάσεως προβλέπει ὅτι ἡ Ἐπιτροπή μπορεῖ ἐνδεχομένως νά τροποποιήσει τίς διατάξεις τῆς ἀποφάσεως, ὅταν οἱ διατάξεις περί ἐφαρμογῆς της συνεπάγονται γιά μιά ἐπιχείρηση ἐξαιρετικές δυσκολίες. Σ' αὐτή τήν ἀλληλουχία ἔγινε ἐπίκληση τοῦ ἄρθρου 14 κατ' ἐπανάληψη καί ἀπό τά δύο μέρη, χωρίς ὅμως νά ἔχει ἀποφασίσει ἡ Ἐπιτροπή μέχρι σήμερα νά τό ἐφαρμόσει. Αὐτό συνιστᾶ ὄχι μόνο ἐσφαλμένη ἐκτίμηση, ἀφοῦ ἡ Ἐπιτροπή δέν ἔκανε, ἄν καί ὑποχρεοῦνταν, χρήση τῆς διακριτικῆς ἐξουσίας πού τῆς παρέχει τό ἄρθρο 14, ἀλλά καί καθιστᾶ ἀναγκαία τή λήψη προσωρινοῦ μέτρου, ὥστε νά ἀποφευχθεῖ ἡ ἐπέλευση ἀνεπανόρθωτης ζημίας στίς προσφεύγουσες. Τό προσωρινό αὐτό μέτρο θά μποροῦσε ἐν πάση περιπτώσει νά ληφθεῖ ἔχοντας ὑπόψη τά κριτήρια τοῦ ἄρθρου 13, καθ' ὅσον θά ἐπέτρεπε στίς προσφεύγουσες νά ξεπεράσουν τίς πολύ μεγάλες μεταβατικές δυσκολίες.

Β — Παρατηρήσεις τῆς καθ' ἧς

Ἡ Ἐπιτροπή δηλώνει κατ' ἀρχάς ὅτι ἔχει ἐπίγνωση τῆς δύσκολης καταστάσεως, στήν ὁποία βρίσκονται πολλά χαλυβουργεῖα καί κατανοεῖ ὅτι οἱ ἐπιχειρήσεις ἐξαντλοῦν κάθε μέσο γιά νά ἐπιτύχουν τόν καθορισμό ὑψηλότερων ποσοστώσεων. Οἱ λόγοι αὐτοί τήν ὁδηγοῦν στό νά ἐφαρμόζει τό σύστημα ποσοστώσεων μέ ἰδιαίτερη προσοχή καί σέ συνεχή ἐπαφή μέ τούς ἐνδιαφερόμενους. Οἱ αἰτήσεις γιά αὔξηση τῶν ποσοστώσεων παραγωγῆς πού ὑπέβαλαν οἱ προσφεύγουσες στά τέλη τοῦ 1980 ἀπορρίφθηκαν ἐν τούτοις ὕστερα ἀπό ἔρευνα ὡς ἀβάσιμες. Ἐξάλλου, οἱ προσφεύγουσες δέν ἄσκησαν προσφυγή κατά τοῦ καθορισμοῦ τῶν ποσοστώσεων γιά τήν ὁμάδα πού ἀφορᾶ τό τέταρτο τρίμηνο τοῦ 1980 καί ἐκπλήσσει τήν Ἐπιτροπή τό γεγονός ὅτι προσβάλλουν γιά τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1981 μιά μέθοδο πού εἶχαν δεχτεῖ γιά τό τελευταῖο τρίμηνο τοῦ 1980.

Γιά νά γίνει δεκτή μιά αἴτηση λήψεως ἀσφαλιστικῶν μέτρων, θά πρέπει νά ἀποδείξουν οἱ προσφεύγουσες ὅτι τά αἰτούμενα μέτρα:

α) δέν προδικάζουν τήν ἀπόφαση ἐπί τῆς οὐσίας·

β) δικαιολογοῦνται prima facie πραγματικά καί νομικά·

γ) ἔχουν ἐπείγοντα χαρακτήρα, δηλαδή εἶναι ἀναγκαῖα γιά νά ἀποτρέψουν τήν πρόκληση ἀνεπανόρθωτης ζημίας.

Ὡς πρός τό α) Τά αἰτούμενα μέτρα προδικάζουν τήν ἀπόφαση ἐπί τῆς οὐσίας

Ἀπό τήν αἴτηση περί λήψεως ἀσφαλιστικῶν μέτρων προκύπτει ὅτι τά αἰτούμενα μέτρα προδικάζουν τήν ἀπόφαση ἐπί τῆς οὐσίας. Ἡ αἴτηση αὐτή ἀποβλέπει στό νά γίνει δεκτή ἡ προσφυγή κατά τά δύο τρίτα μέσω ἐκδόσεως ἐπείγουσας διαταγῆς. Τό προσωρινό αὐτό μέτρο θά ἀπέβαινε πράγματι ὁριστικό, δεδομένου ὅτι, ἀφοῦ μιά παραγωγή πού δέν πραγματοποιήθηκε δέν μπορεῖ πιά νά ἀναπληρωθεῖ, πολύ περισσότερο δέν μπορεῖ νά ἐξαλειφθεῖ μιά παραγωγή πού πραγματοποιήθηκε. Ἐπίσης δέν μπορεῖ νά γίνει λόγος νά συνδεθεῖ ἡ λήψη τοῦ μέτρου μέ τήν παροχή ἐγγυήσεως, ἐπειδή, ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ προσφεύ-

γουσες, οί οίκονομικές έπιβαρύνσεις θά ήταν έξίσου μεγάλες.

Ώς πρός τό 6) Τά αίτούμενα μέτρα δέν δικαιολογοῦνται prima facie οὔτε πραγματικῶς οὔτε νομικῶς

Τό ἄρθρο 1 παράγραφος 3 τῆς γενικῆς ἀποφάσεως δέν δίνει ὁρισμό τῆς ἔννοιας ἐπιχείρηση, ἀλλά καθορίζει τούς ἀποδέκτες τῶν ἐν λόγω κανονιστικῶν διατάξεων. Ἡ ἀναφορά αὐτή σέ ὁμάδες ἐπιχειρήσεων δέ συνεπάγεται καμιά διάκριση, ἐνῶ ἀντίθετα μιά διαφορετική μεταχείριση οἰκονομικῶν μονάδων, ἀνάλογα μέ τή νομική διάρθρωση τῆς καθεμιᾶς, θά συνιστοῦσε διάκριση. Τελικά, ἡ ὁμάδα Arbed ἐπικαλέσθηκε τό ἄρθρο 1 παράγραφος 3 καί ὑπέβαλε αἰτήσεις περί αὐξήσεως τῶν ποσοστώσεών της γιά τά προϊόντα τῆς κατηγορίας III καί τόν ἀκατέργαστο χάλυβα, οἱ ὁποῖες ἐγκρίθηκαν ἤδη γιά τό τέταρτο τρίμηνο τοῦ 1980.

Ώς πρός τόν ὑπολογισμό τῶν παραγωγῶν ἀναφορᾶς καί τῶν ποσοστώσεων παραγωγῆς πού ζητοῦν οἱ προσφεύγουσες, ἡ Ἐπιτροπή παρατηρεῖ ὅτι δέν εἶχε τώρα κανένα λόγο νά ἐπανεξετάσει αὐτούς τούς ἀριθμούς καί τήν αἰτιολογική τους βάση. Μόνο τό μέγεθος τῶν αὐξήσεων πού ὑπολογίστηκαν προκαλεῖ ἀμφιβολίες. Ἄν καί οἱ ἄλλες ὁμάδες ἐπιχειρήσεων ἤ οἱ ἐπιχειρήσεις πού διαθέτουν διάφορα ἐργοστάσια προέβαλλαν τίς ἴδιες ἀξιώσεις, τότε θά κατέπιπτε ὁλόκληρο τό σύστημα τῶν ποσοστώσεων. Δέν πρέπει νά λησμονεῖται ὅτι τό σύστημα αὐτό στηρίζεται σέ μιά ἀντικειμενικά δίκαιη κατανομή τῶν ἀναγκῶν πού προεκτιμήθηκαν, ἔτσι ὥστε ἡ αὔξηση πού δίδεται σέ μιά ἐπιχείρηση νά σημαίνει μείωση γιά ὅλες τίς ἄλλες ἐπιχειρήσεις.

Τό ἄρθρο 14 τῆς γενικῆς ἀποφάσεως ἐπιδιώκει τό μετριασμό δυσανάλογων γιά ὁρισμένες ἐπιχειρήσεις θυσιῶν, χωρίς νά θίγεται στό σύνολό της ἡ πραγματοποίηση τῶν σκοπῶν τοῦ συστήματος ποσοστώσεων, ὄχι ὅμως καί τή χορήγηση ἔκτακτων πλεονεκτημάτων σέ ὁρισμένες ἐπιχειρήσεις.

Ώς πρός τό γ) Τά αἰτούμενα μέτρα δέν ἔχουν ἐπείγοντα χαρακτήρα.

Κατά τήν ἄποψη τῆς Ἐπιτροπῆς οἱ προσφεύγουσες δέν προσκόμισαν ἀποδείξεις ὅτι τά αἰτούμενα μέτρα εἶναι ἀναγκαῖα γιά νά ἀποτρέψουν τήν πρόκληση ἀνεπανόρθωτης ζημίας. Τό ὅτι συνεπεία τῶν ποσοστώσεων πού καθορίστηκαν θά διέτρεχαν ἄμεσο κίνδυνο 2 500 μέ 3 000 θέσεις, προϋποθέτει τή διπλή ἀπόδειξη ὅτι οἱ αὐξημένες ποσοστώσεις μποροῦν νά παραχθοῦν πλήρως καί ὅτι ἡ αὐξημένη αὐτή παραγωγή μπορεῖ νά διατεθεῖ στό σύνολό της.

Ὅλες οἱ προσπάθειες τῆς Ἐπιτροπῆς τείνουν στό νά ἀποφευχθοῦν νέες ἀπολύσεις καί πρόσθετες οἰκονομικές ἐπιβαρύνσεις. Ἡ Ἐπιτροπή θεωρεῖ ὅτι ἡ παραχώρηση ὑψηλότερων ποσοστώσεων σέ ὁρισμένες ἐπιχειρήσεις δέ συνιστᾶ πρόσφορα μέσο γιά τήν πραγματοποίηση τῶν σκοπῶν αὐτῶν. Τό σύστημα τῶν ποσοστώσεων ἀποβλέπει σέ μιά χρονικά περιορισμένη κατανομή τῆς παραγωγῆς πού μπορεῖ νά διατεθεῖ μεταξύ ὅλων τῶν ἐπιχειρήσεων. Ἡ αὔξηση τῶν παραγωγῶν ἀναφορᾶς καί κατά συνέπεια τῶν ποσοστώσεων τῆς ὁμάδας Arbed τό τέταρτο τρίμηνο τοῦ 1980 κατά 34 000 τόνους ὡς πρός τόν ἀκατέργαστο χάλυβα καί 27 200 τόνους ὡς πρός τά προϊόντα ἐλάσεως τῆς κατηγορίας III, ἔγινε γιά νά μή τεθεῖ σέ κίνδυνο ὁ ἐφοδιασμός ὁρισμένων ἀγοραστῶν-πελατῶν της σέ εἰδικά προϊόντα. Ἡ Ἐπιτροπή θά ἀποφασίσει σύντομα καί ἐπί ἀνάλογων αἰτήσεων πού ὑπέβαλε ἡ ὁμάδα Arbed γιά τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1981.

IV — Προφορική διαδικασία

Οἱ διάδικοι, κληθεισθέντες νομότυπα, ἀνέπτυξαν τούς ἰσχυρισμούς τους στή συνεδρίαση τῆς 19ης Φεβρουαρίου 1981 κατά τή διαδικασία τῶν ἀσφαλιστικῶν μέτρων.

Σκεπτικό

1 Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 39 τῆς συνθήκης περί ἱδρύσεως τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητας Ἄνθρακα καί Χάλυβα, οἱ προσφυγές πού ἀσκοῦνται ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου δέν ἔχουν ἀναστολικό ἀποτέλεσμα. Τό Δικαστήριο ἔχει πάντως τή δυνατότητα νά διατάξει τήν ἀναστολή ἐκτελέσεως τῆς προσβαλλόμενης ἀποφάσεως, ἄν κρίνει ὅτι τό ἀπαιτοῦν οἱ περιστάσεις. Μπορεῖ ἐπίσης νά διατάξει κάθε ἀσφαλιστικό μέτρο πού ἀπαιτεῖται.

2 Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 83 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας τοῦ Δικαστηρίου, ἡ ἀναστολή ἐκτελέσεως καί ἡ διάταξη περί λήψεως ἀσφαλιστικῶν μέτρων ἐξαρτῶνται ἀπό τήν ὕπαρξη περιστατικῶν, ἀπό τά ὁποῖα προκύπτει τό ἐπεῖγον καί ἀπό τήν ἀπόδειξη περί τῆς ἀναγκαιότητας τῆς λήψεως αὐτοῦ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ μέτρου.

3 Ἡ γενική ἀπόφαση 2794/80/ΕΚΑΧ τῆς 31ης Ὀκτωβρίου 1980 (ΑΒl. L 291, σ. 1) καθόρισε ἕνα σύστημα ποσοστώσεων στήν παραγωγή χάλυβα γιά τίς ἐπιχειρήσεις χαλυβουργίας. Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 2 παράγαφος 1 τῆς ἐν λόγω ἀποφάσεως, ἡ Ἐπιτροπή καθορίζει τριμηνιαῖες ποσοστώσεις στήν παραγωγή ἀκατέργαστου χάλυβα, καθώς καί τεσσάρων κατηγοριῶν προϊόντων ἐλάσεως.

4 Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 3, ἡ Ἐπιτροπή καθορίζει τίς ποσοστώσεις αὐτές γιά κάθε ἐπιχείρηση «μέ βάση τίς παραγωγές ἀναφορᾶς τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῆς σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 4 καί κατ' ἐφαρμογή τῶν συντελεστῶν μειώσεως στίς ἐν λόγω παραγωγές ἀναφορᾶς σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 5». Ἐν τούτοις, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 1 παράγραφος 3, τόσο γιά τόν καθορισμό τῶν παραγωγῶν ἀναφορᾶς, ὅσο καί γιά τόν καθορισμό τῶν ποσοστώσεων παραγωγῆς, πού συνεπάγονται οἱ πρῶτες, θεωρεῖται «ὡς ἐπιχείρηση μιά ὁμάδα ἀπό ἐπιχειρήσεις πού ἔχουν ἑνωθεῖ κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 66 τῆς συνθήκης, ἀκόμα καί ἄν οἱ ἐπιχειρήσεις αὐτές βρίσκονται σέ διάφορα Κράτη μέλη».

5 Κατά τήν ἄποψη τῆς Ἐπιτροπῆς οἱ ἐπιχειρήσεις Arbed SA Λουξεμβοῦργο, Métallurgique et Minière de Rodange-Athus SA, Rodange, Sidmar, Gent (Βέλγιο), Stahlwerke Röchling-Burbach GmbH, Völklingen, Neunkircher Eisenwerk AG, Neunkirchen, Lech-Stahlwerke GmbH, Meitingen-Herbertshofen, Eschweiler Bergwerksverein-Hüttenbetriebe, Eschweiler/Aue, καί Trefil-Arbed Drahtwerk Köln GmbH, Κολωνία (Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας), συνιστοῦν ὁμάδα

κατά τήν ἔννοια αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου, μέ ἀπόφαση δέ τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1980, ἡ Ἐπιτροπή καθόρισε τίς ποσοστώσεις παραγωγῆς γιά τό σύνολο τῶν ἐπιχειρήσεων τῆς ὁμάδας ὡς ἑξῆς:

Ποσόστωση 1ου τριμήνου 1981 — τόνοι	
Προϊόντα ἐλάσεως	
Κατηγορία I	704 680
Κατηγορία II	9 297
Κατηγορία III	353 179
Κατηγορία IV	704 215
Σύνολο I—IV	1 771 371
Ἀκατέργαστος χάλυβας	2 276 678

6 Μέ δικόγραφο πού πρωτοκολλήθηκε στή γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου τήν 4η Φεβρουαρίου 1981, τρεῖς ἀπό τίς ἐπιχειρήσεις αὐτῆς τῆς ὁμάδας, ἤτοι οἱ Arbed SA, Röchling-Burbach καί Neubkircher Eisenwerk, ἄσκησαν προσφυγή σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 33 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ μέ τό κυρίως αἴτημα νά ἀκυρωθεῖ ἡ ἀτομική ἀπόφαση τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1980, κατά τό μέρος πού δέν καθορίζει ὑψηλότερες παραγωγές ἀναφορᾶς καί ποσοστώσεις παραγωγῆς ἀπό ἐκεῖνες πού τούς ἀνακοινώθηκαν γιά τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1981.

7 Πρός ὑποστήριξη τῆς προσφυγῆς προβάλλεται κυρίως ὅτι τό ἄρθρο 1 παράγραφος 3 τῆς γενικῆς ἀποφάσεως παραβαίνει τά ἄρθρα 4 στοιχεῖο 6, 58 παράγραφος 2 καί 80 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ, ἐξομοιώνοντας γιά τό σκοπό τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ συστήματος ποσοστώσεων μιά ὁμάδα ἐπιχειρήσεων πρός μιά καί μόνο ἐπιχείρηση. Κατά συνέπεια, εἶναι παράνομο τό ὅτι ἡ Ἐπιτροπή προέβη στήν ἐξέταση τῶν παραγωγῶν ἀναφορᾶς καί τῶν ποσοστώσεων παραγωγῆς πού ἀπορρέουν, θεωρώντας τήν ὁμάδα ἐπιχειρήσεων ὡς ἕνα ἑνιαῖο σύνολο. Ἡ μόνη μέθοδος πού θά ἦταν σύμφωνη μέ τή συνθήκη, θά ἦταν ἐκείνη πού θά καθόριζε τίς ἐν λόγω παραγωγές ἀναφορᾶς καί ποσοστώσεις παραγωγῆς χωριστά γιά κάθε ἐπιχείρηση.

8 Ἄν ἐφαρμοζόταν αὐτή ἡ μέθοδος ὑπολογισμοῦ γιά κάθε ἐπιχείρηση χωριστά κατ' ἀρχάς οἱ ἀθροισμένες παραγωγές ἀναφορᾶς τῶν ἐπιχειρήσεων τῆς ὁμάδας θά ὑπερέβαιναν κατά 54 252 τόνους ἀνά τρίμηνο αὐτές πού δόθηκαν γιά τό σύνολο τῆς ὁμάδας καί συνεπῶς οἱ ἀθροισμένες ποσοστώσεις παραγωγῆς αὐτῶν τῶν ἐπιχειρήσεων θά ὑπερέβαιναν κατά 39 245 τόνους αὐτές πού παραχωρήθηκαν στήν ὁμάδα γιά τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1981.

9 Περαιτέρω, οἱ προσφεύγουσες ἐπιχειρήσεις Arbed καί Neunkircher Eisenwerk θά μποροῦσαν νά ἐπικαλεστοῦν τό ἄρθρο 4 παράγραφος 5 τῆς γενικῆς ἀποφάσεως, σύμφωνα μέ τό ὁποῖο εἶναι δυνατή ἡ αὔξηση τῶν ποσοστώσεων σέ περίπτωση ἀναδιαρθρώσεως μιᾶς ἐπιχειρήσεως. Ἡ αὔξηση αὐτή θά ἀνερχόταν γιά τά προϊόντα ἐλάσεως κατά τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1981 σέ περισσότερους ἀπό 210 000 τόνους γιά τήν Arbed καί περί τούς 34 000 τόνους γιά τήν Neunkircher Eisenwerk.

10 Τέλος, ἡ προσφεύγουσα Röchling-Burbach GmbH θά μποροῦσε νά ἐπικαλεστεῖ τό ἄρθρο 4 παράγραφος 3 πού ἐπιτρέπει ἐπίσης τήν αὔξηση τῶν ποσοστώσεων σέ σχέση μέ τίς συνέπειες τῆς ἁπλῆς καί μόνο ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 4 παράγραφος 1. Ἡ αὔξηση αὐτή θά ἀνερχόταν κατά τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1981 περίπου σέ 131 000 τόνους προϊόντων ἐλάσεως καί σέ 163 000 τόνους περίπου γιά τά προϊόντα ἀκατέργαστου χάλυβα.

11 Ἡ αἴτηση περί λήψεως ἀσφαλιστικῶν μέτρων ἀποβλέπει στό νά ὑποχρεωθεῖ ἡ Ἐπιτροπή νά αὐξήσει τίς ποσοστώσεις παραγωγῆς κατά τά δύο τρίτα τῶν αὐξήσεων πού ζητοῦνται μέ τήν προσφυγή.

12 Μεταξύ τῶν διαδίκων δέν ὑφίσταται διαφωνία ὡς πρός τό ὅτι οἱ 3 προσφεύγουσες ἐπιχειρήσεις ἀνήκουν σέ μιά ὁμάδα συγκεντρωμένων ἐπιχειρήσεων κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 66 τῆς συνθήκης. Κατά συνέπεια, ἐν ὄψει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 παράγραφος 3 τῆς γενικῆς ἀποφάσεως 2794/80/ΕΚΑΧ, ἡ Ἐπιτροπή δέν ἔκανε χρήση μιᾶς διακριτικῆς ἐξουσίας πού τῆς εἶχε παραχωρηθεῖ ἐν προκειμένω, ἀλλά ἐφάρμοσε ἄνευ ἑτέρου τά κριτήρια πού καθορίζονται στά ἄρθρα 3 ὡς 5 αὐτῆς τῆς γενικῆς ἀποφάσεως κατά τρόπο σαφή καί λεπτομερή. Ἑπομένως, ἡ αἴτηση ἀποβλέπει στό νά ἐπιτύχει ἐν προκειμένω, μέσω τῆς διαδικασίας τῶν ἀσφαλιστικῶν μέτρων, ἐξαίρεση ἀπό τή γενική ἀπόφαση 2794/80/ΕΚΑΧ, μέ τό νά ἐφαρμοστοῦν ὑπέρ τῶν ἐνδιαφερόμενων ἐπιχειρήσεων ἄλλα κριτήρια γιά τόν καθορισμό τῶν ποσοστώσεων ἀπό αὐτά πού ἰσχύουν γιά τό σύνολο τῶν χαλυβουργικῶν ἐπιχειρήσεων πού ἀνήκουν, ὅπως καί οἱ πρῶτες, σέ μιά ὁμάδα κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 1 παράγραφος 3 τῆς γενικῆς ἀποφάσεως. Τό ἐν λόγω αἴτημα ἐξαιρέσεως στηρίζεται στό ὅτι τό ἄρθρο 1 παράγραφος 3, πού συνιστᾶ τή νομική βάση τῆς προσβαλλόμενης στήν κύρια δίκη ἀτομικῆς ἀποφάσεως, εἶναι τό ἴδιο παράνομο.

13 Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 39 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ καί 83 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, καθώς καί μέ τήν πάγια νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, μποροῦν νά ληφθοῦν τέτοια μέτρα κατά τή διαδικασία τῶν ἀσφαλιστικῶν μέτρων, ἄν ἀποδεικνύεται

ή ἀναγκαιότητά τους πραγματικά καί νομικά, ἄν ἔχουν ἐπείγοντα χαρακτήρα, ὑπό τήν ἔννοια ὅτι ἡ λήψη τους εἶναι ἀναγκαία γιά νά ἀποτραπεῖ ἡ πρόκληση σοβαρῆς καί ἀνεπανόρθωτης ζημίας πρίν ἀκόμα ἀπό τήν ἔκδοση ἀποφάσεως ἐπί τῆς οὐσίας, καί ἄν εἶναι προσωρινά, ὑπό τήν ἔννοια ὅτι δέν προδικάζουν τήν ἀπόφαση ἐπί τῆς οὐσίας, ἤτοι ὅτι δέν κρίνονται νομικά καί πραγματικά ζητήματα τῆς διαφορᾶς καί δέ θίγουν ἐκ τῶν προτέρων τίς συνέπειες τῆς ἀποφάσεως πού πρόκειται νά ἐκδοθεῖ ἐπί τῆς οὐσίας.

14 Ὡς πρός τήν ὕπαρξη σοβαρῆς καί ἀνεπανόρθωτης βλάβης, εἶναι φανερό ὅτι, καί ἄν ἀκόμα γινόταν δεκτή ἡ ἄποψη τῶν προσφευγουσῶν περί τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 4 παράγραφος 1 τῆς γενικῆς ἀποφάσεως, οἱ παραγωγές ἀναφορᾶς καί οἱ ποσοστώσεις παραγωγῆς πού συνεπάγονται θά μποροῦσαν νά αὐξηθοῦν, γιά τό σύνολο τῶν ἐπιχειρήσεων τῆς ὁμάδας στήν ὁποία ἀνήκουν οἱ προσφεύγουσες, κατά 54 252 καί 39 245 τόνους ἀντίστοιχα γιά τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1981. Μάλιστα οἱ προσφεύγουσες διευκρίνισαν μεταγενέστερα ὅτι ἡ σχετική αὔξηση ἀνέρχεται μόνο σέ 2 260 τόνους. Μιά διαφορά τέτοιου μεγέθους, κατανεμημένη σέ διάστημα τριῶν μηνῶν, δέν μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ἱκανή νά προκαλέσει σοβαρή καί ἀνεπανόρθωτη ζημία σέ ἐπιχειρήσεις τῶν διαστάσεων τῶν ἐπιχειρήσεων προσφευγουσῶν.

15 Οἱ προσφεύγουσες Arbed καί Neunkircher Eisenwerk ὑποστηρίζουν ὅτι μέ τό νά μή θεωροῦνται σάν χωριστές ἐπιχειρήσεις, ἐξαιροῦνται ἀπό τήν ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 4 παράγραφος 5. Ἐδῶ πρέπει νά λεχθεῖ ὅτι οἱ δύο προσφεύγουσες δέν ἀπέδειξαν οὔτε πραγματικά οὔτε νομικά τήν ἀνάγκη λήψεως τοῦ αἰτούμενου μέτρου.

16 Ἡ Ἐπιτροπή ἀμφισβητεῖ ὅτι, ἀκόμα καί χωριστά θεωρούμενες, οἱ δυό αὐτές ἐπιχειρήσεις μποροῦν νά ἐπικαλεστοῦν τήν ἐν λόγω παράγραφο 5.

17 Ἐπιπλέον, ἡ ἐφαρμογή τῆς διατάξεως αὐτῆς ἐξαρτᾶται ἀπό δύο προϋποθέσεις, ἤτοι ὅτι ἡ συνολική παραγωγή καί στίς τέσσερις κατηγορίες τῶν προϊόντων ἐλάσεως ὑπολείπεται κατά τήν περίοδο ἀναφορᾶς τῆς παραγωγῆς τοῦ ἴδιου τριμήνου τοῦ 1974 καί ὅτι ἡ ἐπιχείρηση αὐτή πραγματοποίησε κατά τό οἰκονομικό ἔτος λήξεως 1979 «κέρδη πού ἀναγράφονται στήν ἐτήσια ἔκθεση χρήσεως ἤ ἔχουν δηλωθεῖ στήν ἁρμόδια γιά τήν κατάθεση τῶν ἐτήσιων ἰσολογισμῶν τῶν ἑταιρειῶν κρατική ὑπηρεσία».

18 Τό ἄν οἱ προσφεύγουσες πληροῦν εἰδικότερα τή δεύτερη προϋπόθεση ἀμφισβητεῖται σέ τέτοιο βαθμό, ὥστε δέν μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ὅτι ἀποδείχθηκε πραγματικά καί νομικά ἡ ὕπαρξή της, ὅπως ἀπαιτεῖται γιά τή λήψη ἀσφαλιστικῶν μέτρων.

19 Τό ἴδιο ἰσχύει καί ὡς πρός τόν ἰσχυρισμό τῆς προσφεύγουσας Röchling-Burbach ὅτι μέ τό νά μή θεωρεῖται χωριστή ἐπιχείρηση στερεῖται τῆς δυνατότητας ἐπικλήσεως τοῦ ἄρθρου 4 παράγραφος 3 τῆς γενικῆς ἀποφάσεως. Ἡ ἐφαρμογή τῆς εἰδικῆς κανονιστικῆς ρυθμίσεως πού προβλέπει τό ἄρθρο 4 παράγραφος 3 ἐξαρτᾶται ἀπό τή διαπίστωση ἐκ μέρους τῆς Ἐπιτροπῆς ὅτι «κατά τή χρονική περίοδο ἀπό τόν Ἰούλιο 1977 ὡς τόν Ἰούνιο 1980, ὁ μέσος ὅρος χρησιμοποιήσεως τῶν δυνατοτήτων παραγωγῆς μιᾶς ἐπιχειρήσεως ὑπολείπεται κατά 10 ἤ περισσότερες ἑκατοστιαῖες μονάδες τοῦ μέσου ὅρου ἀπασχολήσεως τῶν ἴδιων ἐγκαταστάσεων τῶν ἄλλων ἐπιχειρήσεων τῆς Κοινότητας κατά τά ἔτη 1977, 1978 καί 1979».

20 Ἡ Ἐπιτροπή ἀμφισβητεῖ ὅτι, ἀκόμα καί ὡς μεμονωμένη ἐπιχείρηση θεωρούμενη, ἡ προσφεύγουσα συγκεντρώνει τίς προϋποθέσεις γιά τήν ἐφαρμογή αὐτῆς τῆς διατάξεως. Ὁ μέσος ὅρος χρησιμοποιήσεως τῆς ἱκανότητας παραγωγῆς τῆς Röchling-Burbach δέ βρίσκεται ὡς πρός τά προϊόντα ἐλάσεως κατά 10 ἑκατοστά κάτω ἀπό τό μέσο ὅρο χρησιμοποιήσεως πού ἀναφέρεται στήν ἐν λόγω παράγραφο 3, πράγμα πού ἀποκλείει τήν ἐφαρμογή αὐτῆς τῆς διατάξεως. Ἀντίθετα, ἡ προσφεύγουσα ἐπιχείρηση προβάλλει ὅτι ἡ παραγωγή της σέ ἀκατέργαστο χύλυβα βρίσκεται σέ τέτοιο χαμηλό ἐπίπεδο, ὥστε νά εἶναι δυνατή ἡ αὔξηση τῶν ποσοστώσεων γιά τόν ἀκατέργαστο χάλυβα, καθώς καί γιά τά προϊόντα ἐλάσεως, ἔστω καί ἄν γιά τά τελευταῖα αὐτά δέν ἐπιτεύχθηκε τό ἐπίπεδο τῶν μεῖον 10 ἑκατοστιαίων μονάδων.

21 Ἡ διαμάχη μεταξύ τῶν διαδίκων ὡς πρός τήν ἑρμηνεία τοῦ ἄρθρου 4 παράγραφος 3 ἀφορᾶ τά οὐσιαστικά κριτήρια τῆς διατάξεως αὐτῆς. Ὑπό τίς περιστάσεις αὐτές ἡ προσφεύγουσα δέν ἀπέδειξε πραγματικά καί νομικά τήν ἀνάγκη μερικῆς ἐφαρμογῆς τῆς παραγράφου 3 πού ζητᾶ ὡς ἀσφαλιστικό μέτρο.

22 Οἱ προσφεύγουσες τονίζουν τά οἰκονομικά καί κοινωνικά ζητήματα πού προκύπτουν ἀπό τίς ἀνεπαρκεῖς ποσοστώσεις πού τούς παραχωροῦνται. Ἐν τούτοις, δέν ἔχουν προσκομίσει σχετικά παρά μόνο γενικά ἐνδεικτικά στοιχεῖα πού δέν ἐπιτρέπουν νά συναχθεῖ τό συμπέρασμα ὅτι οἱ θυσίες καί τά μειονεκτήματα πού ἀπορρέουν γι' αὐτές εἶναι βαρύτερα ἀπό ἐκεῖνα πού προκύπτουν ἀναγκαστικά ἀπό τήν ἐφαρμογή ἑνός συστήματος ποσοστώσεων γιά τό σύνολο τῶν ἐπιχειρήσεων σιδηροβιομηχανίας καί εἰδικότερα γιά πολυάριθμες ἄλλες ὁμάδες ἐπιχειρήσεων στίς ὁποῖες ἐφαρμόζεται τό ἄρθρο 1 παράγραφος 3.

23 Γιά τούς λόγους αὐτούς δέν μποροῦν νά ληφθοῦν τά αἰτούμενα μέτρα.

24 Βεβαίως, δέν πρέπει νά παραβλέπεται ὅτι σέ μιά περίπτωση ὅπως ἡ προκειμένη, ὅπου πρόκειται γιά ἰδιαίτερα δραστικά οἰκονομικά μέτρα, τά ὁποῖα ἐκτείνονται σέ διαδοχικές χρονικές περιόδους μικρῆς διάρκειας, ὑπάρχει κίνδυνος ἡ ἀπόφαση ἐπί τῆς κύριας δίκης νά μήν ἐπιτρέπει — ἐξαιτίας τοῦ χρόνου πού μεσολαβεῖ — τήν ἀπονομή πλήρους καί οὐσιαστικῆς δικαιοσύνης. Ἄν στό πλαίσιο τῆς διαδικασίας τῶν ἀσφαλιστικῶν μέτρων ἡ παρατήρηση αὐτή δέν ἀρκεῖ γιά νά δικαιολογήσει τή λήψη μέτρων πού ἐξέρχονται τῶν πλαισίων αὐτῆς τῆς διαδικασίας, εἶναι ἐν τούτοις δυνατό νά κληθοῦν οἱ διάδικοι νά ἐξετάσουν ἀπό κοινοῦ ἄν, καταφεύγοντας στίς δυνατότητες πού προσφέρει τό ἄρθρο 41 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας τοῦ Δικαστηρίου γιά τήν ἐπιτάχυνση τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἔγγραφης διαδικασίας, μπορεῖ νά ἀποτραπεῖ αὐτός ὁ κίνδυνος ὅσο εἶναι αὐτό δυνατό.

Ἐπί τῶν ἐξόδων

25 Ὡς πρός τήν ἐπιβολή τῶν δικαστικῶν ἐξόδων τό Δικαστήριο ἐπιφυλάσσεται.

Διά ταῦτα

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

κρίνοντας κατά τή διαδικασία τῶν ἀσφαλιστικῶν μέτρων

διατάσσει:

1) Ἀπορρίπτει τίς αἰτήσεις.

2) Ἐπιφυλάσσεται ὡς πρός τά δικαστικά ἔξοδα.

3) Καλοῦνται οἱ διάδικοι νά ἐξετάσουν ἀπό κοινοῦ τή δυνατότητα ἐπιταχύνσεως τῆς ἐκδικάσεως τῆς κύριας ὑποθέσεως κατ' οὐσίαν μέσω μιᾶς συνοπτικῆς ἔγγραφης διαδικασίας.

Κρίθηκε καί δημοσιεύτηκε στό Λουξεμβούργο στίς 26 Φεβρουαρίου 1981.

Ὁ γραμματεύς

A. Van Houtte

Ὁ πρόεδρος

J. Mertens de Wilmars